

те си питатъ да ли ги чуватъ, да ли разумѣватъ щото думатъ: нищо друго нема по лошо; треба да свършваме квото ще речеме, и ако чловѣкъ-тъ кому то приказваме не е чуль или разумѣль що то рѣкохме, треба да повтори съ сладость безъ да ся ядосваме.

Добронравіе то иска, кога идеме въ содружество да не искаме да ся научаваме, за кво сж приказвали; и ако неможиме да слѣдваме, защо то не знаеме за кво приказватъ, треба да попитае така чесно да ни го истѣлкуватъ безъ да злоугодиме на содружество то. Често дѣцата накарватъ оныя кои то приказватъ да повтарятъ, това е едно безумство содружено съ злонравіе и отъ кое то треба да ги одучваме.

Простено е да истѣлкуваме за какво приказваме на оногова кой то влезе въ содружество то.

Една грубость непростенна е, кога то нѣкой приказва да му думаме: това не е истинна, ты лѣжишь, ты не знаешъ що думашъ: тыя думи не сж достойни на единъ чловѣкъ добръ отхраненъ: треба, кога то думами на срѣща нѣкому, сѣкога да избираме образованни думи: можеме, на примѣръ, да речеме на единъ чловѣкъ: Господине, позволете ми да ви кажа че си са збѣркаль, и че ся те злѣ излѣгали, и проч.

Не треба да си казваме мненіе то въ содружество то освѣнь кога то ни ся помолятъ, а най повече младежи те. Ако това мнѣніе е противно треба да млѣжниме и да ся не инатиме че е така; ако го намѣрятъ че е право, точно и умно, треба да го потвердиме, но да отбѣгнуваме инатъ-тъ.